

[Tinning]

På de kommunale institutioner skal man ganske vist have et forældreråd valgt af og blandt de forældre, hvis børn er på den enkelte institution, men der er ikke nogen pligt til at følge de indstillinger, forældrerådet laver, og hvis de ikke bliver fulgt, er der heller ikke nogen mulighed for at anke dem.

Derfor er det nok rigtigt, at der findes nogle retningslinjer, som ikke er synderlig gamle, men de er altså betydelig dårligere end det, den arbejdsgruppe foreslog så sent som i 1979.

Det er også rigtigt, at kommunerne har mulighed for at gå videre end det, der ligger i disse retningslinjer fra socialstyrelsen. Men også på dette felt ønsker vi, at man herindefra siger, at tingene minimalt skal være sådan og sådan, men at man kan lave øget forældreindflydelse og øget personaleindflydelse rundt omkring, hvis man vil det lokalt.

Jeg er helt enig med fru Alice Faber i, at hvis man skal lave nogle nye retningslinjer, må det ske i et samarbejde mellem forældrene og nogle af de ansattes organisationer; de må inddrages og have en høj grad af indflydelse på, hvad det faktisk lander på.

Hvad angår udbygningen af daginstitutionerne til at dække det faktiske behov, er vi selvfølgelig glade for, at der i socialdemokratiet, hos de radikale og i SF er en positiv velvilje over for at gøre det, men at man i første omgang må erkende, at man er kommet langt, man vil også godt lidt længere, men peger på merindskrivningen.

Vi vil gerne i socialudvalget gå langt tættere på den sag, for som bekendt er ventelisterne lange, og daginstitutionerne dækker ikke det faktiske behov endnu. Det er desværre et generelt træk ved denne debat, at det ikke er så vanskeligt at få udtrykt stor velvilje og megen positivitet osv. over for tingene, men vi er nødt til at se i øjnene, at det koster nogle penge at bygge disse daginstitutioner, og det, det handler om, er en politisk prioritering, som går ud på, at man enten vil bruge de penge, det koster på dette felt, eller også foretrækker man at bruge pengene på noget andet.

Det er ikke nok bare at få at vide specielt fra socialdemokratiet, at det vil man gerne kigge nærmere på, og det er da også éns langsigtede målsætning, og det står der noget om i bistandsloven. Vi må langt mere konkret have at vide, hvornår man forestiller sig

at være nået frem til en udbygning af daginstitutionerne, som dækker det faktiske behov. Hvad har man som målsætning på dette punkt – og spørgsmålet gælder selvfølgelig også socialministeren – og hvor meget forestiller man sig i øvrigt at efterspørgselen vil stige – det har man vel gjort sig nogle tanker om – for det er rigtigt, der ville komme nogle flere på daginstitutioner, hvis man udbyggede dem, og ikke mindst hvis man samtidig gjorde noget ved betalingen.

Hvad angår det sidste punkt: daginstitutioner, der kan anvendes af beboerne i lokalområdet uden for åbningstiden, er det da også rigtigt, at de nugældende regler ikke er til hinder for, at man gør sådan noget; det har vi heller ikke påstået. Men vi tror, det ville betyde noget, hvis vi fra lovgivningsmagtens side sagde, at vi synes, det er en god idé, at daginstitutionerne kommer til at fungere som en del af lokalområdet. Vi synes, der må afsættes midler, som kan løse de rengøringsproblemer, som fru Inge Krogh var inde på; vi mener, det er nødvendigt at gøre det. Det er også klart, at man, som fru Alice Faber var inde på, også må ledsage det med nogle bemærkninger om, at det selvfølgelig har en vis betydning, hvor man placerer disse daginstitutioner. Mulighederne for at få daginstitutionerne uden for åbningstid til at fungere som en del af lokalområdet, er selvfølgelig afhængige af, om de faktisk ligger i nogenlunde nærhed af de områder, hvor folk bor, om der faktisk er børn i de daginstitutioner af forældre, der bor i nærheden, eller der i højere grad er tale om, at tingene er spredt.

Fru Lizzie Lichtenberg kritiserede os for, at vi bruger børnefamilier som redskab i fordelingspolitikken, og sagde, at vi nærmer os lommepengesamfundet osv. Det er rigtigt, at dette i høj grad drejer sig om fordelingspolitik; det drejer sig i høj grad om at sige, at det enten ikke skal være en økonomisk belastning at få børn, eller også at det skal være det. Det er den principielle stilling, man må tage, og vi har taget den principielle stilling, at det skal det ikke være.

Det er ikke os – skal jeg sige til hr. Henrik Toft – der har brugt sammenligningen mellem børn og biler, det var faktisk den tidligere socialminister, som var inde på den sag. Derfor har VS nu ikke bevæget sig ned på et – overraskende var det vistnok – lavt plan